

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ในปัจจุบัน สังคมไทยกำลังตกอยู่ในภาวะการณ์ขาดจิตสำนึกสาธารณะอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพัฒนาประเทศที่มุ่งเน้นความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจและอุตสาหกรรม จนเกิดผลกระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทย คือมีแนวโน้มเป็นบริโภคนิยมมากขึ้น ให้ความสำคัญกับวัตถุมาก จนก่อให้เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของคนในสังคมไทย เช่น การขาดระเบียบวินัย การเอาใจเอาเปรียบและเบียดเบียนกัน การทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสาธารณะสมบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2540 : 1-2) ดังเห็นได้จากข่าวที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ต่างๆ เช่น ตำรวจจับ 2 นักศึกษาหนุ่มอดีตนักกีฬาคนน้ำนักเขวชนทีมชาติไทยเหี้ยมโหดทวงคิรวายทางลักค้ายาบ้าที่จังหวัดนครราชสีมา (ไทยรัฐ, 27 กันยายน 2553) เด็กนักเรียนชั้นประถมเล่นประทัดระเบิดฉีกนิ้วขาดกับหน้าแหก ตำรวจบุกจับคนขายที่จำหน่ายวัตถุเชื้อเพลิงโดยไม่ได้รับอนุญาต(เดลินิวส์, 13 ตุลาคม 2553) ตำรวจจับร้านนวดแผนโบราณเปิดบังหน้าค้ำกามเด็กให้คนต่างชาติ (ไทยรัฐ, 20 เมษายน 2553) พบไม้ถูกตัดบนภูเขาพร้อมถ้ำเลี้ยงที่จังหวัดพัทลุง (ไทยรัฐ, 25 พฤษภาคม 2554) เป็นต้น

จากพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไทยดังกล่าว นี้ จัดเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการขาดจิตสาธารณะ ไม่รับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม ขาดคุณธรรมจริยธรรม เป็นกรกระทำที่หวังเพียงเพื่อให้ได้เงินมาสนองความต้องการส่วนตัวเท่านั้น โดยไม่คำนึงว่าจะส่งผลกระทบต่อสังคมและส่วนรวมอย่างไร นอกจากนี้ยังรวมถึงการยึดเอาของส่วนรวมมาใช้ประโยชน์ส่วนตัว ละเลยการช่วยดูแลรักษาของส่วนรวมเพราะถือว่าไม่ใช่หน้าที่ของตน หรือเมื่อเกิดปัญหาขึ้นแล้วประชาชนก็มิได้มีจิตสำนึกที่จะรวมกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาแต่อย่างใด แต่กลับคิดว่าเป็นเรื่องของรัฐบาลหรือทางราชการเท่านั้นที่จะต้อง ดูแลและรับผิดชอบ เมื่อพบเห็นคนได้รับความเดือดร้อน หรือเกิดเหตุการณ์ที่รุนแรงขึ้นก็ไม่เข้าไปช่วยเหลือ ไม่โทรศัพท์แจ้งตำรวจ แสดงถึงความเฉยชา ไม่ใส่ใจกับเรื่องที่ไม่กระทบถึงตนการไม่ช่วยกันรักษาสมบัติ สิ่งของ สถานที่ที่เป็นทรัพย์สินสาธารณะ หรือแม้กระทั่งการไม่สนใจ

รวมกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาส่วนรวม การเฉยชากับสิ่งที่ไม่กระทบตนเอง สภาพปัญหาดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงการขาดจิตสำนึกสาธารณะ หรือ Public Consciousness (สื่อพลัง.2542:9-12)

เมื่อสภาวะของการขาดจิตสาธารณะเกิดขึ้นในสังคมใดก็ตาม จะมีผลกระทบเกิดขึ้นกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน ของบุคคลนั้นได้ เช่น การทะเลาะเบาะแว้งกัน การแบ่งพรรคแบ่งพวก การเห็นแก่ตัวแก่แย่งชิงดีชิงเด่น การเบียดเบียนสมบัติขององค์กรมาเป็นสมบัติส่วนตัว ชุมชนอ่อนแอขาดการพัฒนา อาชญากรรมในชุมชนอยู่ในระดับสูงส่งผลกระทบต่อประเทศชาติอยู่ในสภาพล้าหลัง เป็นต้น (ไพบุลย์ วัฒนธรรม และ สังคม ศัญจร, 2543:22-29)

จิตสาธารณะเป็นคุณธรรมสำหรับส่วนรวม เป็นคุณลักษณะสำคัญที่จะช่วยให้คนที่อยู่ร่วมกันมีความสุข สังคมและประเทศชาติเกิดการพัฒนา เพราะผู้ที่มีจิตสาธารณะจะเป็นผู้ที่เห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว มีความรับผิดชอบรู้จักดูแลและรักษาสมบัติของส่วนรวม เช่น โทรศัพท์สาธารณะ สวนสาธารณะ ถนนสาธารณะ หรือห้องน้ำสาธารณะ เป็นต้น การรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสภาพแวดล้อม เพื่อประโยชน์ต่อคนในสังคม นอกจากนี้ผู้ที่มีจิตสาธารณะยังเป็นผู้ที่มีน้ำใจช่วยเหลือเกื้อกูล เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ อันเป็นคุณธรรมพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ร่วมมือกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น แม้ว่าจะต้องเสียสละความสุขส่วนตัวหรือประโยชน์ส่วนตนก็ตาม มีความกตัญญูรู้คุณผู้มีพระคุณและสิ่งแวดล้อม มีความฉลาดทางอารมณ์ มีทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ การจัดการอารมณ์ของตนเองและการเข้าใจผู้อื่นและการรู้จักใช้ชีวิตแบบพอเพียง เป็นต้น (พิริยา นิลมาต, 2550 ; นงนภัศ พันธุ์พลกฤต, 2555) ซึ่งถ้าคนส่วนใหญ่ในสังคมเป็นผู้ที่มีจิตสาธารณะก็จะส่งผลให้สังคมสงบสุข และเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืนได้

ดังนั้น จิตสาธารณะจึงเป็นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญ เพราะเป็นรากเหง้าของปัญหาที่เกิดขึ้น ดังเห็นได้จากจากสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดปี พ.ศ 2554 (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2554) พบว่า สาเหตุแห่งการกระทำความผิดส่วนใหญ่มาจากการคบเพื่อน (15,769 คดี) รองลงมาคือ สาเหตุจากการคึกคะนอง (7,038 คดี) ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ (3,305 คดี) สภาพครอบครัว (2,418 คดี) ถูกผู้อื่นชักจูงหรือบังคับ (806 คดี) สถานะทางเศรษฐกิจ (876 คดี) ทะเลาะวิวาท (740 คดี) และป่วยทางจิต (32 คดี) นอกจากนี้จากการจำแนกตาม ฐานความผิดเกี่ยวกับคดี พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ มีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ มากที่สุด (13,854 คดี) รองลงมา เป็นความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ (7,078 คดี) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย (4,051 คดี) ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด (2,282 คดี) ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง (1,615 คดี) และความผิดเกี่ยวกับเพศ (1,482 คดี) เป็นต้น

นอกจากนี้ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนยังสะท้อนให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวของเด็กและเยาวชน เช่น การทำลายทรัพย์สินที่เป็นสาธารณสมบัติ และสิ่งแวดล้อม การลักขโมยสิ่งของส่วนรวมเพื่อใช้ส่วนตัว การแสดงพฤติกรรมที่ขัดต่อระเบียบข้อบังคับ การทะเลาะวิวาทในกลุ่มของวัยรุ่นอันเนื่องมาจากการขาดทักษะในการควบคุมอารมณ์ ทั้งนี้โดยไม่สนใจว่าบุคคลอื่นจะได้รับความเดือดร้อนอันเนื่องมาจากการกระทำของตนเอง การมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมือง ความก้าวร้าวรุนแรงที่แสดงออกอย่างขาดสติ รวมถึงการมีพฤติกรรมที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยวิ่งตามกระแสของบริโภคนิยม ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหาอาชญากรรมต่างๆ เพียงหวังให้ได้เงินมาสนองความต้องการความสุขส่วนตัว โดยไม่คำนึงถึงปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นตามมา

เด็กและเยาวชน ซึ่งถูกศาลสั่งให้เข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ นี้ บางส่วนยังคงมีพฤติกรรมที่ไม่เคารพกติกาการอยู่ร่วมกัน ไม่คำนึงถึงทรัพย์สินสิ่งของส่วนรวม เช่น มีคารลักขโมยทรัพย์สินส่วนรวมได้แก่ หัวก๊อกน้ำ ไม้เบตมินตัน หรือแม้แต่ยาในโรงพยาบาล รวมถึงสิ่งของต่างๆ ที่ต้องใช้ร่วมกันในศูนย์ฝึกและอบรมฯ เกิดการขำขุดเสียดาย (ข้อมูลจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่) แม้ว่าทางศูนย์ฝึกฯ จะมีกฎระเบียบ และบทลงโทษไว้แล้วก็ตาม แต่เด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็ยังไม่ให้ความสำคัญ และยังคงทำซ้ำอยู่เรื่อยๆ และถ้ายังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป และเมื่อต้องกลับไปสู่สังคมภายนอก ก็จะทำให้สร้างปัญหา และเกิดการกระทำผิดซ้ำได้อีก

ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 เชียงใหม่ มีเขตความรับผิดชอบฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเขตภาคเหนือตอนบน 9 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน อุตรดิตถ์ พะเยา และแม่ฮ่องสอน ซึ่งเด็กเหล่านั้นถูกคำพิพากษาของศาลให้ต้องได้รับการฝึกอบรมตามระยะเวลาที่กำหนด ดังนั้นเด็กและเยาวชนเหล่านั้นจำเป็นต้องได้รับการศึกษาที่เหมาะสมตามวัย ทั้งสายสามัญ และสายอาชีพควบคู่ไปกับการช่วยเหลือ บำบัด แก้ไข ฟื้นฟู และสงเคราะห์ เพื่อให้เขาเหล่านั้นมีวุฒิภาวะที่สมบูรณ์ และสามารถกลับตนเป็นพลเมืองที่ดี ไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

หนึ่งในกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญ คือ การให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นมีพฤติกรรมจิตสาธารณะ กล่าวคือ มีคุณธรรมจริยธรรม ยอมรับกฎกติกาของสังคมหรือชุมชน มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและสังคม มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่เห็นแก่ตัว มีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม และมีความกตัญญูกตเวทิตาต่อผู้ที่มีพระคุณ และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนมีทักษะการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ การจัดการอารมณ์ของตนเอง และการเข้าใจผู้อื่น และการใช้ชีวิตแบบพอเพียง เป็นต้น เพื่อให้ศูนย์ฝึกและอบรมฯ นี้ เป็นแหล่งรวมของการสร้างโอกาส และสร้างอนาคตให้กับเด็กและเยาวชน มากกว่าที่จะเป็นจุดควบคุม กักขัง

การส่งเสริมพฤติกรรมจิตสาธารณะของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนฯ จะทำให้เด็กมีจิตใจที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน อาสาดูแลรับผิดชอบสมบัติส่วนรวม มีการใช้สมบัติของส่วนรวมอย่างเห็นคุณค่า ใช้อย่างทะนุถนอมรู้จักการแบ่งปันโอกาสในการใช้ของส่วนรวมให้ผู้อื่นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และก้าวออกไปสู่สังคมภายนอก จะทำให้ปัญหาที่เกิดจากการเอาเปรียบคนอื่น ปัญหาการทำลายสาธารณะสมบัติต่างๆ ปัญหาการสร้างความคิดเห็นที่ผิดกันแก่ผู้อื่นในชุมชนและสังคม การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์พวกพ้องก็จะลดน้อยลง ปัญหาสังคมลดลง และจะนำมาสู่สังคมที่พัฒนาขึ้นตามลำดับ

จากการศึกษาของนางนงนภัส พันธุ์พลกฤต (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รูปแบบการพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยตรงคือ ปัจจัยด้านคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งประกอบด้วยความกตัญญูกตเวทิตา ความมีระเบียบวินัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความรับผิดชอบต่อส่วนปัจจัยด้านความฉลาดทางอารมณ์ และจิตพอเพียง มีอิทธิพลทางอ้อมต่อจิตสาธารณะ โดยผ่านปัจจัยด้านคุณธรรมจริยธรรม ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงนำปัจจัยดังกล่าวมาพัฒนาเป็น โปรแกรมซึ่งอยู่บนฐานคิดของการมองเยาวชนในด้านบวก และเชื่อมั่นว่าเยาวชนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ โดยใช้ชื่อ โปรแกรมว่า โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก

โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นกิจกรรมที่สร้างเสริมการเรียนรู้ให้กับเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ โดยให้เด็กเหล่านั้นเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมจิตสาธารณะ กล่าวคือ มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงคุณธรรมจริยธรรมในด้าน ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบต่อส่วนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความกตัญญูกตเวทิตา ตลอดจนด้านความฉลาดทางอารมณ์ และ การใช้ชีวิตแบบพอเพียง ซึ่งอยู่บนฐานคิดของการมองเยาวชนในด้านบวก และเชื่อมั่นว่าเยาวชนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ด้วยตนเอง

นอกจากนี้ในการพัฒนาเด็กและเยาวชน ได้มีงานวิจัยหลายเรื่องที่ได้ทำไว้ เช่น ไพรัตน์ รุจิราอนุพงศ์ (2548) ได้ทำวิจัยเรื่อง การทดลองใช้โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาความเป็นจริง เพื่อสร้างอัตลักษณ์แห่งความสำเร็จ ของเยาวชนกระทำผิดชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน : กรณีศึกษาเยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ. ทศนีย์ ถักขณาภิชนชัช และคณะ (2551) กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้ทำวิจัยเรื่อง การประชุมกลุ่มครอบครัว และชุมชนกับการลดปริมาณคดีการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน. สรรกมล กรนุ้ม. (2544) ได้ทำวิจัยเรื่อง การปรับพฤติกรรม

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีอาชญากรรมให้โทษ โดยวิธีการชุมชนบำบัดของสถานฟื้นฟูบ้านอุเบกขา กองแพทย์ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กระทรวงยุติธรรม เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษายังไม่พบว่ามีผู้ใดได้ทำการศึกษาเพื่อการเสริมสร้างพฤติกรรมจิตสาธารณะในเด็กและเยาวชน โดยใช้โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก

ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษา ผลของโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวกที่มีต่อการส่งเสริมพฤติกรรมจิตสาธารณะของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัด เชียงใหม่ อันเป็นแนวทางในการส่งเสริมพฤติกรรมจิตสาธารณะให้กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกอื่นๆ โดยให้มีความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม ไม่เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น ไม่ทำลายสาธารณะสมบัติที่เป็นทรัพย์สินของส่วนรวม มีระเบียบวินัย มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณและสิ่งแวดล้อม มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ชุมชนและสังคม รู้จักใช้ชีวิตแบบพอเพียง ซึ่งเป็นแนวทางการดำเนินชีวิต หลังจากออกจากศูนย์ฝึกและอบรมฯต่อไป และคาดหวังว่าจะไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

1.2 คำถามการวิจัย

1. เด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 เชียงใหม่ มีพฤติกรรมจิตสาธารณะอยู่ในระดับใด
2. เด็กและเยาวชนหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก แล้ว มีคะแนนเฉลี่ยจิตสาธารณะแตกต่างจากก่อนเข้าร่วมโปรแกรม หรือไม่
3. เด็กและเยาวชนที่ได้รับประสบการณ์การเข้าร่วม โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก มีคะแนนเฉลี่ยจิตสาธารณะสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดที่ไม่ได้รับประสบการณ์การเข้าร่วมโปรแกรมฯ หรือไม่
4. เด็กและเยาวชนฯ กลุ่มทดลองหลังจากได้รับประสบการณ์การเข้าร่วม โปรแกรมแล้ว 1 เดือน พฤติกรรมจิตสาธารณะจะเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมจิตสาธารณะทั้งโดยรวมและรายด้าน ของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในศูนย์ฝึก และอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาผลของการเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก ที่มีต่อการส่งเสริม พฤติกรรมจิตสาธารณะของเด็กและเยาวชน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กและเยาวชนในการเข้าร่วม โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก
4. เพื่อวิเคราะห์กิจกรรมในโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก
5. เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดตามผลของการใช้โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. เด็กและเยาวชน หลังจาก เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก มีคะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมจิตสาธารณะ แตกต่างจากก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก
2. เด็กและเยาวชนที่ได้รับประสบการณ์การเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมจิตสาธารณะสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับประสบการณ์การเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก

1.5 ขอบเขตในการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนชายซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด และศาลได้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้ฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่ ตาม ระยะเวลาที่ศาลกำหนด จำนวน 341 คน ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสมัครใจในการตอบแบบวัดพฤติกรรมจิตสาธารณะ

ขอบเขตด้านเนื้อหา

พฤติกรรมจิตสาธารณะ ในการศึกษานี้ ประกอบด้วย คุณลักษณะที่สำคัญ คือ

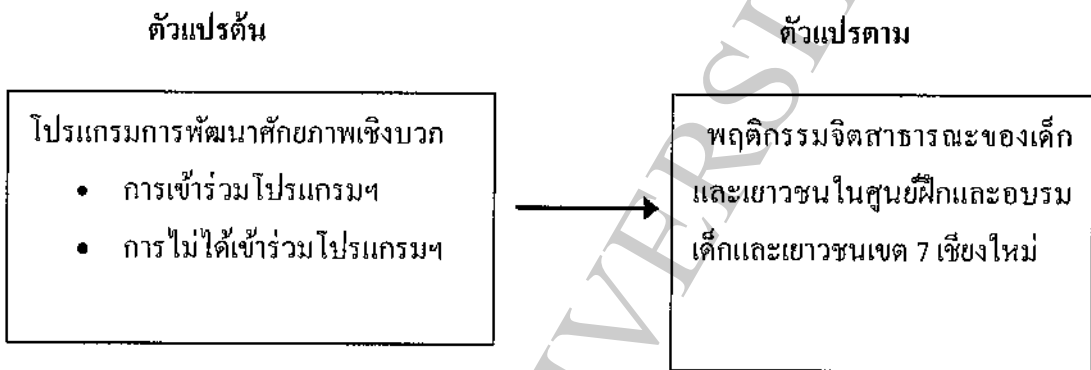
1. ความมีคุณธรรมจริยธรรม ในด้าน ความกตัญญูกตเวทิตา ความมีระเบียบวินัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความรับผิดชอบ
2. ความฉลาดทางอารมณ์
3. การใช้ชีวิตแบบพอเพียง

1.6 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมจิตสาธารณะ ซึ่งวัดได้จากคะแนนเฉลี่ยของแบบวัดพฤติกรรมจิตสาธารณะ
2. ตัวแปรต้น ได้แก่ โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวกซึ่งประกอบด้วย การเข้าร่วมและไม่เข้าร่วมของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 เชียงใหม่

1.7 กรอบแนวความคิดของการวิจัย

1.8 แบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental design) แบบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแบบสุ่มและมีการสอบครั้งแรกกับสอบครั้งหลัง (Randomized Control Group Pretest Posttest Design) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538: 33) โดยมีแบบการวิจัย ดังนี้

R E	T1	X	T2
R C	T1		T2

R E หมายถึง การสุ่มเข้ากลุ่มทดลอง

R C หมายถึง การสุ่มเข้ากลุ่มควบคุม

T1 หมายถึง การทดสอบก่อนทำการทดลอง (Pre test)

T2 หมายถึง การทดสอบ หลังจกทำการทดลองแล้ว (Post test)

X หมายถึง โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก

1.9 นิยามศัพท์เฉพาะ

โปรแกรมการพัฒนาศักยภาพเชิงบวก หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพในรูปแบบกิจกรรมกลุ่มทางจิตวิทยาเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมจิตสาธารณะตามโปรแกรมที่ได้มีการจัดเตรียมไว้ล่วงหน้า ในด้านต่อไปนี้เป็นด้านคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งประกอบด้วยความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความกตัญญูตเวที ด้านความฉลาดทางอารมณ์ และด้านการใช้ชีวิตแบบพอเพียง

พฤติกรรมจิตสาธารณะ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการให้ความสำคัญกับส่วนรวม ซึ่งประกอบด้วยคุณธรรมจริยธรรมด้านความกตัญญูตเวทีตา ความมีระเบียบวินัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความรับผิดชอบ ตลอดจนด้านความฉลาดทางอารมณ์ และการใช้ชีวิตแบบพอเพียง ซึ่งวัดได้จากแบบวัดพฤติกรรมจิตสาธารณะ

เด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิด ในการวิจัยครั้งนี้ เด็ก หมายถึง เด็กที่มีอายุเกิน 10 ปี แต่ไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์ และเยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินกว่า 15 ปี แต่ไม่เกิน 24 ปีบริบูรณ์ ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดและศาลได้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาให้ฝึกและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 7 จังหวัดเชียงใหม่ ตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด โดยมีความสมัครใจและยินยอมในการตอบแบบวัดพฤติกรรมจิตสาธารณะ